

— Азъ го не продадохъ, Хаджи, а трампахъ го. Ето видишъ ли, Хаджи! у Петра Будина бѣше тая пушка, съ червениятъ ремикъ, дѣто виси тамъ на стѣната, и единъ чивтъ арнаутски пищове, казва дѣдо Либенъ, и сочи съ пжрстъ камъ стѣната, на която висатъ много пушки, пищове и ножове.

— Хубава пушчица, казва Хаджията.

— Не пушката са мене хареса, а пищовете, казва дѣдо Либенъ. — Азъ поискахъ да ги купя; а Петаръ ми казва: „Дай ми, дѣдо Либене, „Черната-стрѣла“, и носи ги съсъ здраве.“ Азъ му дадохъ „Черната-стрѣла“ и земахъ пищовете, оная пушка и сто гроша на панагонъ. Видишъ ли, Хаджи, каква е работата!

Дѣдо Либенъ, който отбира кои пушки сж по-хубави и кои коне сж по-добри, не е напразно проживѣлъ своите млади години. Дѣдо Либенъ презъ своятъ